

fun troet at burde retfærdiggjøre, hvorfor jeg har anset det magtpaaliggende at imødegaa hans Paastand, at Retfærdighed og Billighed kræver, at Staten tager hvad Enhver kan undvære — hvad han har kaldt et Princip, men som ikke er Andet end en al mulig Vilkaarlighed i sig indesluttende Paastand, hvis det ikke skal være anset for et tomt Mundsveir. Jeg har allerede igaar gjort opmærksom paa, at der er stor Forskjel imellem at erkjende den proportionelle Beskatning som det Princip, der i Almindelighed bør følges, men at indrømme, at dette Princip, som ethvert andet, kan tilfælde Undtagelser, og at det derfor i givne Tilfælde kan modificeres saaledes, at der for visse mindre Indkomster fastsættes Bestemmelser, hvorved Noget fremkommer, der ligner, og som man i en vis Forstand kunde kalde Progression, og at opstille denne som Reglen, man bør følge, forvi den er begrundet i et rigtigt Beskatningsprincip, og derimod at gøre den lige Beskatning enten til Undtagelsen eller til en godhedsfuld Indrømmelse. Gyo, der ikke kan indsee, at her er en stor Forskjel, hans Stemme kan ikke tillægges nogen synderlig Vægt i denne Sag, og derved han selv gør det, tror jeg ikke, at han kan forlænge Noget, som har Indsigt i Sagen, i at han ikke vil indrømme ham dette. Mig forekommer det idetmindste indlysende, at der er en stor Forskjel mellem at antage, at der ved Gjennemførelsen af den lige Beskatning kan tilstaaes en vis Formindskelse af Beskatningsforholdet eller visse Begunstigelser for de ringere Indkomster og at proclamere Progressionen som det Principielle, og som den Regel, vi bør følge. Jeg kan ikke nægte, at det har undret mig i hoi Grad, at man til Styrke for denne Anskuelse har villet paaberaabe sig, hvad der i Krigsskatloven har været bestemt med Hensyn til Beskatningen af Gaerne. Man er gaaet ud fra en Forudsætning, som om Krigsskatloven i 1848 var en grundig Overveielser modne Frugt; jeg troer, at den baade er fremkommen og er bleven antagen paa en noget anden Maade. Jeg troer, at det var Diebliffets Trængsel, der fødte den, og det var i Erkjendelse af Diebliffets Trængsler i forskjellige Retninger (Etschering: i for-

skjellige Retninger) at man underkastede sig den. Det var ogsaa Tilfældet, da Krigsskatloven ifor fremkom, og jeg erunderer Forhandlingerne saameget bedre som jeg havde den Ære at være Ordfører i denne Sag; det var ingentunde, i det Mindste ikke i Udvalget Tilfældet, og jeg veed vel ikke om de ærede Medlemmer i deres Hjerters Lødom maaskee have underkafstet de Principer, som man kunde udlede af Krigsskatloven, en grundig Overveielse, men jeg tvivler derom, og i Udvalget gjorde man det ikke (Hør!), man gik derimod ud fra den Betragtning, at hvad der engang havde eksisteret, kunde man saameget snarere finde sig i endnu engang, som man i det Hele kunde nedsette Skatten til det Halve. Nu skal denne af Diebliffets Trængsel fødte, i Diebliffets Trængsler antagne og med en vis maaskee mindre rigtig Consequents engang fulgte Beskatningsnorm staaes fast, nu skal man deri finde den rigtige Rettefor, hvorledes man skal indrette en varig Beskatning. (Hør!). Jeg kan ikke finde det rigtigt, ja jeg kan ikke engang indsee, hvorledes det er muligt at paaberaabe sig et saadant Argument, thi Ens egen Hukommelse burde jo dog sige, hvorledes det er gaaet til med Skabelsen af denne Krigsskat, som man langtfra ved dens første Fremkomst selv betegnede som Noget, der opfyldte en retfærdig Indkomsskatts Fordringer. Da Loven første Gang fremkom, blev den af Regjeringen betegnet som Noget, hvorved man troede at komme en Indkomsskatts Fordringer „temmelig nær“ (Hør!), som det Bedste, man i en Hast kunde fremlægge (Hør!), og det er saa langt fra, at man gik dybt ind i Lovens Enkeltheder eller antog disse efter en grundig Discussion, at Provindsalforsamlingen i Roskilde, hvor denne Sag først kom paa Bane — og jeg vil bemærke, at den viborgske Stænderforsamling i saa Henseende virkelig ikke kunde have megen Indflydelse paa Principerne, siden de først kom til at omdebattere Loven, efterat den allerede saagodt som var bragt i Udøvelse — i sin Indstilling sagde, at man ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at fraraade denne Lov, uagtet man ønskede, at dens Byrde, istedetfor at bæres af den foreslaaede Krigsskat, kunde blive fordeelt paa flere Aar, en Beslutning, som blev taget med en